Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2021, sp. zn. 27 Cdo 3037/2020, ECLI:CZ:NS:2021:27.CDO.3037.2020.1

Číslo: 74/2022

Právní věta:

Existuje-li více míst, kde došlo nebo mohlo dojít ke škodné události, je třeba obratem „u soudu místa“ uvedeným v čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis rozumět takové místo, které zajišťuje nejužší vztah mezi deliktním či kvazideliktním jednáním a příslušným soudem; zpravidla půjde o místo, kde nastala (z ekonomického hlediska) největší škoda. Nelze-li takové místo stanovit, má každé z míst, kde došlo nebo může dojít ke škodné události, dostatečně úzký vztah s věcnými prvky sporu, a tedy významný vztah s ohledem na soudní příslušnost. Příslušným k projednání žaloby o náhradu újmy podle článku 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis je v takovém případě každý soud, v jehož obvodu došlo nebo může dojít ke škodné události.

P. O. Box sloužící pouze k přijímání korespondence od zákazníků není pobočkou ve smyslu čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel I bis.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 27.10.2021

Spisová značka: 27 Cdo 3037/2020

Číslo rozhodnutí: 74

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Autorské právo, Příslušnost soudu mezinárodní

Předpisy: čl. 7 odst. 2 nařízení (EU) č. 1215/2012
čl. 7 odst. 5 nařízení (EU) č. 1215/2012

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Dotčená rozhodnutí:

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2019, sp. zn. 27 Cdo 3482/2017

Rozsudek SDEU ze dne 22. 11. 1978, ve věci C-33/78, Somafer SA v Saar-Ferngas AG.

Rozsudek SDEU ze dne 3. 5. 2007, ve věci C-386/05, Color Drack GmbH proti Lexx International Vertriebs GmbH.

Rozsudek SDEU ze dne 27. 9. 1988, ve věci C-189/87, Athanasios Kalfelis proti Bankhaus Schröder, Münchmeyer, Hengst and Co. a dalším

Rozsudek SDEU ze dne 3. 10. 2013, ve věci C-170/12, Peter Pinckney proti KDG Mediatech AG.

Rozsudek SDEU ze dne 3. 4. 2014, ve věci C-387/12, Hi Hotel HCF SARL proti Uwe Spoering.

Rozsudek SDEU ze dne 14. 3. 2013, ve věci C-419/11, Česká spořitelna, a.s. proti Gerald Feichter.

Rozsudek SDEU ze dne 6. 10. 1982, ve věci C-283/81, Srl CILFIT a Lanificio di Gavardo SpA proti Ministero della sanità

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalované proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 17. 6. 2020, sp. zn. 4 Co 18/2020.

I.
Dosavadní průběh řízení

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 6. 3. 2019 se žalobce na žalované domáhá zaplacení 85.228.956 Kč s příslušenstvím jako bezdůvodného obohacení, které měla získat tím, že bez udělené licence na území České republiky přenášela televizní a rozhlasové vysílání předmětů ochrany, ohledně nichž žalobce vykonává kolektivní správu práv.

2. Žalovaná vznesla (současně s prvním úkonem v řízení – vyjádřením k žalobě) námitku nedostatku mezinárodní příslušnosti soudů České republiky s tím, že její sídlo se nachází v Lucemburském velkovévodství, dále vznesla námitku místní nepříslušnosti Krajského soudu v Brně a z důvodu hospodárnosti požádala o přerušení řízení do skončení řízení v obdobné věci vedeného u Nejvyššího soudu České republiky pod sp. zn. 27 Cdo 3363/2018.

3. Krajský soud v Brně (poté, co usnesením ze dne 25. 10. 2019, č. j. 23 C 12/2019-78, řízení přerušil do pravomocného skončení dovolacího řízení vedeného u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 27 Cdo 3363/2018) usnesením ze dne 17. 4. 2020, č. j. 23 C 12/2019-85, rozhodl, že se v řízení pokračuje (výrok I.), a zamítl námitku místní nepříslušnosti Krajského soudu v Brně vznesenou žalovanou (výrok II.).

4. Soud prvního stupně vyšel z toho, že se žalobce „jako český kolektivní správce domáhá po žalované jako zahraniční obchodní společnosti se sídlem v Lucembursku vydání bezdůvodného obohacení, ke kterému mělo dojít užitím žalobcem spravovaných autorských děl v rámci televizního a rozhlasového vysílání ze strany žalované bez uhrazení licenčních odměn“.

5. Podle soudu mezinárodní příslušnost českých soudů vyplývá z čl. 7 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. 12. 2012, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále též jen „nařízení Brusel I bis“), neboť nárok z bezdůvodného obohacení představuje nárok z jednání, které je v rozporu s právními předpisy, jde tedy o jednání deliktní či kvazideliktní. Stejný závěr přijal také Soudní dvůr Evropské unie (dále též jen „Soudní dvůr“) v rozsudku ze dne 27. 9. 1988, ve věci C-189/87, Athanasios Kalfelis proti Banque Schröder, Münchmeyer, Hengst & Co. a dalším, bod 16 (dále též jen C-189/87, Kalfelis), či Nejvyšší soud v usnesení ze dne 20. 11. 2013, sp. zn. 28 Cdo 797/2013.

6. „Protože mezinárodní pravomoc českých soudů je dána a k bezdůvodnému obohacení mělo dle tvrzení žalobce docházet na celém území České republiky“, dovodil soud, že „jsou v zásadě místně

příslušné všechny krajské soudy a finální volba je na žalobci“. Žalobce tak v souladu s čl. 7 odst. 5 Brusel I bis zvolil Krajský soud v Brně, neboť „ke dni podání návrhu měla žalovaná v obvodu tohoto soudu kontaktní P. O. Box v Hodoníně, který prezentovala i jako kontaktní místo ve všeobecných obchodních podmínkách poskytování služby freeSAT či jako kontaktní místo na svých internetových stránkách, a využívá ho tedy pro kontakt se zákazníky“.

7. Vrchní soud v Olomouci k odvolání žalované v záhlaví označeným usnesením rozhodnutí soudu prvního stupně ve výroku II. potvrdil.

8. Odvolací soud neměl „pochybnost o tom, že čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis dopadá i na nároky z bezdůvodného obohacení, jež je třeba posuzovat jako jednání, které je v rozporu se zákonem, a tudíž jednání deliktní či kvazideliktní“.

9. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, podle něhož dochází-li k bezdůvodnému obohacení na území celé České republiky, je místně příslušný každý krajský soud, a to podle volby žalobce. V posuzovaném případě žalobce zvolil Krajský soud v Brně, a to s ohledem na skutečnost, že v jeho obvodu má žalovaná zákaznické centrum, které je „identifikováno korespondenční adresou P. O. Boxu v Hodoníně“ a „toto místo na internetové doméně freeSAT prezentuje jako servisní v České republice“. Pro posouzení místní příslušnosti „je tak rozhodné ustanovení čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel I bis“. Z tohoto důvodu „není nutné věc předkládat Nejvyššímu soudu České republiky k určení soudu pro projednání a rozhodnutí věci“.

II.
Dovolání a vyjádření k němu

10. Proti usnesení odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), majíc za to, že rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázek procesního práva, které v rozhodování Nejvyššího soudu dosud nebyly vyřešeny. Jedná se o otázky:

> 1) zda „P. O. Box zahraniční právnické osoby, určený pouze pro přijímání písemné korespondence od zákazníků, lze považovat za pobočku, zastoupení nebo jinou provozovnu podle čl. 7 odst. 5 Brusel I bis“, a
>
> 2) zda „v případě, kdy věc patří do pravomoci soudů České republiky podle čl. 7 odst. 2 Brusel I bis a podmínky místní příslušnosti chybějí, nebo je nelze zjistit, jelikož ke škodné události dle tvrzení žalobce dochází na území celé České republiky, lze jako místně příslušný určit jakýkoli věcně příslušný soud bez ohledu na zásadu hospodárnosti a předvídatelnosti řízení vyjádřenou v ustanovení § 6 o. s. ř., potažmo bez nutnosti určení příslušnosti Nejvyšším soudem v souladu s ustanovením § 11 odst. 3 o. s. ř., přičemž volba místně příslušného soudu je na žalobci“.

11. Dovolatelka uvádí, že je právnickou osobou se sídlem v Lucemburském velkovévodství a na území České republiky poskytuje přeshraniční služby satelitního vysílání. Na území České republiky nemá žádné zákaznické centrum, žádné personální obsazení ani materiální vybavení, které by umožňovalo přímo poskytovat služby v České republice. P. O. Box sloužící pro přijímání písemné korespondence od zákazníků je „vybírán“ poskytovatelem služeb (třetí osobou) ze Slovenska, infolinka je provozována z území Slovenské republiky a jakákoli internetová prezentace vždy odkazuje na „společnost se sídlem v Lucemburku“.

12. Dovolatelka, odkazujíc na rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 11. 1978, ve věci C-33/78, Somafer SA proti Saar-Ferngas AG (dále též jen „C-33/78, Somafer“), má za to, že pojem pobočka je ve smyslu čl. 7 odst. 5 Brusel I bis určen dvěma kritérii. První z nich předpokládá existenci centra

činnosti, které dlouhodobě vystupuje navenek jako detašované pracoviště mateřského podniku. Toto centrum musí mít vedení a být materiálně vybaveno tak, že může vést jednání se třetími stranami. Druhým kritériem je, že spor se musí týkat úkonů souvisejících s provozováním pobočky, nebo závazků, které na sebe pobočka převzala jménem mateřského podniku. Podle dovolatelky však P. O. Box ani jedno z výše uvedených kritérií nesplňuje. V opačném případě by tak bylo nutno za pobočku považovat též jakoukoli elektronickou adresu. Odkazujíc na odbornou literaturu (MAGNUS, U., MANKOWSKI, P. a kol. Brussels Ibis Regulation. Kolín nad Rýnem: Verlag Dr. Otto Schmidt, 2016), dovolatelka dodává, že ani elektronická schránka, ani internetová stránka nemůže být považována za materiální vybavení ve smyslu nařízení Brusel I bis.

13. Dovolatelka se proto domnívá, že závěry Soudního dvora ohledně pojmu „pobočka" ve smyslu nařízení Brusel I bis jsou zcela jasné. Pokud by však Nejvyšší soud dospěl k jinému názoru, žádá jej dovolatelka, aby položil předběžnou otázku Soudnímu dvoru ohledně aplikace čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel I bis ve znění:

> „Je výklad, že P. O. Box zahraniční právnické osoby, určený pouze pro přijímání písemné korespondence od zákazníků představuje ‚pobočku, zastoupení nebo jinou provozovnu' v souladu s článkem 7 odst. 5 nařízení Brusel I bis?"

14. Dovolatelka dále nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, podle něhož je místně příslušným každý věcně příslušný soud, neboť umožňuje spekulativní výběr soudů v rámci celé České republiky. Tím dochází k zásahu do práva dovolatelky na zákonného soudce zaručeného článkem 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, které je součástí práva dovolatelky na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Dovolatelka usuzuje, že se žalobce pokusil založit místní příslušnost Krajského soudu v Brně, neboť tento soud v obdobné věci (sp. zn. 23 C 176/2013) rozhodl ve prospěch kolektivního správce. „Nejvyšší soud by tedy měl dovolatelce poskytnout právní ochranu před takovýmto spekulativním výběrem místně příslušného soudu z důvodu příznivější judikatury."

15. Dovolatelka uvádí, že § 84 a násl. o. s. ř. přesně stanoví, jak má být určena místní příslušnost soudu, a stejně tak stanoví, v jakém případě je možné učinit volbu jiného místně příslušného soudu. „Nicméně místo, kde dochází k bezdůvodnému obohacení, nezakládá zvláštní místní příslušnost." Proto je podle dovolatelky „naprosto nepřípustné, aby v případě, kdy podmínky pro místní příslušnost jednoznačně chybějí a ani je nelze zjistit, bylo umožněno žalobci, aby si bez dalšího mohl svévolně vybrat jakýkoli soud na území České republiky". Dovolatelka, odkazujíc na nález Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. III. ÚS 2853/07, vyzdvihuje potřebu transparentnosti a předvídatelnosti pravidel pro určování místní příslušnosti.

16. Podle dovolatelky tak soudy měly věc podle § 11 odst. 3 o. s. ř. postoupit Nejvyššímu soudu, aby určil příslušný soud k rozhodnutí o žalobě na zaplacení 85.228.956 Kč s příslušenstvím. S ohledem na zásadu hospodárnosti zakotvenou v § 6 o. s. ř. by pak tímto místně příslušným soudem měl být Městský soud v Praze, neboť u něj jsou vedena i jiná řízení mezi dovolatelkou a dalšími kolektivními správci, a také zástupci účastníků tohoto řízení mají své sídlo v Praze.

17. Dovolatelka navrhuje, aby dovolací soud napadené usnesení odvolacího soudu, jakož i výrok II. usnesení soudu prvního stupně, zrušil a jako místně příslušný soud k projednání a rozhodnutí věci určil Městský soud v Praze.

18. Žalobce ve vyjádření k dovolání navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání jako nepřípustné odmítl.

III.
Přípustnost dovolání

19. Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř. pro řešení dovolatelkou otevřených otázek procesního práva, v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud neřešených.

IV.
Důvodnost dovolání

20. Podle čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis platí, že osoba, která má bydliště v některém členském státě, může být žalována ve věcech týkajících se deliktní nebo kvazideliktní odpovědnosti u soudu místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události.

21. Podle čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel I bis platí, že osoba, která má bydliště v některém členském státě, může být žalována, jedná-li se o spor vyplývající z provozování pobočky, zastoupení nebo jiné provozovny, u soudu místa, kde se tyto složky nacházejí.

I. K pojmům „pobočka“ a „spor vyplývající z provozování pobočky“ ve smyslu čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel I bis

22. Pojem „pobočka“ a „spor vyplývající z provozování pobočky“ podle čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel I bis je nezbytné vykládat autonomně, a to především s přihlédnutím k systematice a cílům tohoto nařízení.

23. V rozsahu, v němž Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. 12. 2000, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále též jen „nařízení Brusel I“), nahrazuje ve vztazích mezi členskými státy Úmluvu ze dne 27. 9. 1968, o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále též jen „Bruselská úmluva“ či „úmluva“), platí výklad ustanovení uvedené úmluvy podaný Soudním dvorem rovněž pro ustanovení uvedeného nařízení, pokud lze ustanovení těchto nástrojů kvalifikovat jako rovnocenná (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. 3. 2013, ve věci C-419/11, Česká spořitelna, a. s. proti Geraldu Feichterovi, bod 27).

24. Závěry formulované Soudním dvorem ve vztahu k Bruselské úmluvě a k nařízení Brusel I jsou použitelné i ve vztahu k nařízení Brusel I bis. Ustanovení čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel I bis je totiž identické s čl. 5 odst. 5 Bruselské úmluvy (obdobně srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2019, sp. zn. 27 Cdo 3482/2017, bod 40).

25. Výkladem čl. 5 odst. 5 Bruselské úmluvy (resp. čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel I bis) se Soudní dvůr již ve své judikatuře zabýval. Odpověď na otázku, zda P. O. Box představuje pobočku, zastoupení nebo jinou provozovnu, je proto zjevná z ustálené judikatury Soudního dvora, jde tedy o *acte éclairé*. Z tohoto důvodu Nejvyšší soud, ač je v dané věci ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie soudem, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, věc nepředložil Soudnímu dvoru k zodpovězení dovolatelem formulované předběžné otázky (srov. závěry rozsudku Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982, ve věci C-283/81, Srl CILFIT a Lanificio di Gavardo SpA proti Ministero della sanità).

26. Z ustálené rozhodovací praxe Soudního dvora k čl. 5 odst. 5 Bruselské úmluvy (resp. k čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel I bis) se podává, že:

> 1) Pobočkou lze rozumět takové zastoupení zahraniční osoby, jež se jeví jako permanentní „prodloužená ruka“ zahraniční osoby, zřízená pro účely podnikání v dotčeném členském státě, vybavená materiálně i personálně k tomu, aby mohla uzavírat obchody jménem svého zřizovatele, takže osoby s ní vstupující do kontaktu sice ví, že jednají se zahraniční osobou, nicméně nemusí jednat s jejím ústředím, ale pouze s tímto zastoupením.
>
> 2) Spory vyplývající z provozování pobočky v sobě zahrnují jak spory týkající se práv a závazků

vzniklých ze vztahů souvisejících s řízením a správou pobočky, tak spory vzniklé ze smluvních i mimosmluvních vztahů, do nichž pobočka vstoupila jménem svého zřizovatele, popř. při činnosti jeho jménem či v jeho prospěch prováděné, na území státu, kde se pobočka nachází.

Srovnej rozsudek ve věci C-33/78, Somafer, body 12 a 13.

27. Promítnuto do poměrů projednávané věci je zjevné, že P. O. Box sloužící pouze k přijímání korespondence od zákazníků nesplňuje judikaturou Soudního dvora dovozená kritéria pro pobočku a pro spory vyplývající z provozování pobočky. Závěr odvolacího soudu, podle něhož je pro posouzení místní příslušnosti soudů rozhodné ustanovení čl. 7 odst. 5 nařízení Brusel I bis, tak není správný.

II. K pojmu „soud místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události“, ve smyslu čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis

28. Nejvyšší soud především zdůrazňuje, že čl. 7 nařízení Brusel I bis upravuje nejen mezinárodní příslušnost (pravomoc) soudů konkrétního členského státu, ale i jejich příslušnost místní [s výjimkou odst. 6, srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 5. 2007, ve věci C-386/05, Color Drack GmbH proti Lexx International Vertriebs GmbH (dále též jen „C-386/05, Color Drack“)].

29. Ve věcech deliktní nebo kvazideliktní odpovědnosti, kam také spadá nárok z bezdůvodného obohacení, nesouvisí-li se smlouvou či s nároky ze smlouvy ve smyslu čl. 7 odst. 1 nařízení Brusel I bis (srov. C-189/87, Kalfelis), je místně příslušným podle čl. 7 odst. 2 soud místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události.

30. Z ustálené rozhodovací praxe Soudního dvora k čl. 5 odst. 3 nařízení Brusel I (resp. k čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis) [kterou lze aplikovat, neboť oba dotčené články jsou identické, srov. obdobně odstavec 24 tohoto rozhodnutí] se podává, že:

1) Pro rozhodnutí o žalobě v oblasti deliktní nebo kvazideliktní odpovědnosti může být příslušný soud rozhodující o žalobě na určení porušení majetkových autorských práv, pokud členský stát, na jehož území se tento soud nachází, poskytuje ochranu majetkovým právům, jichž se žalobce dovolává, a pokud k tvrzené škodě může dojít v obvodu soudu, k němuž byla podána žaloba (rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 10. 2013, ve věci C-170/12, Peter Pinckney proti KDG Mediatech AG, bod 43).

2) Ustanovení čl. 5 odst. 3 nařízení Brusel I musí být vykládáno v tom smyslu, že umožňuje založit příslušnost tohoto soudu na základě místa, kde tvrzená škoda vznikla, za podmínky, že tato škoda může nastat v obvodu soudu rozhodujícího o žalobě (rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 4. 2014, ve věci C-387/12, Hi Hotel HCF SARL proti Uwe Spoering, bod 40).

Dále se z rozsudku ve věci C-386/05, Color Drack, podává, že:

3) Je třeba vzít v úvahu skutečnost, že zvláštní příslušnost uvedená v čl. 5 odst. 1 písm. b) první odrážce nařízení Brusel I je za účelem užitečné organizace řízení v zásadě odůvodněna existencí obzvláště úzkého vztahu mezi smlouvou a soudem, který má o sporu rozhodnout. Z toho plyne, že v případě více míst dodání zboží je v zásadě třeba pro účely použití dotčeného ustanovení rozumět místem plnění místo, které zajišťuje nejužší vztah mezi smlouvou a příslušným soudem. V takovém případě se nejužší vztah nachází zpravidla v místě hlavního dodání, které musí být stanoveno v závislosti na ekonomických kritériích (bod 40).

4) Nelze-li stanovit místo hlavního dodání, každé z míst dodání má dostatečně úzký vztah s věcnými prvky sporu, a tedy významný vztah s ohledem na soudní příslušnost. V takovém případě může žalobce žalovat žalovaného u soudu místa dodání podle své volby na základě čl.

5 bodu 1 písm. b) první odrážky nařízení Brusel I (bod 42).

5) Tento závěr nemůže být zpochybněn skutečností, že žalovaný nemůže předvídat, před kterým soudem tohoto členského státu může být konkrétně žalován, neboť je dostatečně chráněn, jelikož na základě dotčeného ustanovení může být v případě více míst plnění v témže členském státě žalován pouze před soudy tohoto členského státu, v jejichž obvodě bylo uskutečněno dodání (bod 44).

31. Ačkoli se rozhodnutí C-386/05, Color Drack, zabývá výkladem článku 5 odst. 1 písm. b) první odrážka nařízení Brusel I [resp. čl. 7 odst. 1 písm. b) první odrážka nařízení Brusel I bis], a jedná se tedy o předmět sporu, který tvoří nároky ze smlouvy, jsou jeho závěry přenositelné též na čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis, a tedy na nároky z deliktní či kvazideliktní odpovědnosti.

32. Zvláštní příslušnost uvedená v čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis je odůvodněna úzkým vztahem mezi deliktním či kvazideliktním jednáním a soudem, který má o sporu rozhodnout. Jestliže pak existuje více míst, kde došlo, nebo mohlo dojít ke škodné události, je třeba obratem „u soudu místa“ rozumět takové místo, které zajišťuje nejužší vztah mezi deliktním či kvazideliktním jednáním a příslušným soudem. Nelze-li však takové místo stanovit, má každé z míst, kde došlo nebo může dojít ke škodné události, dostatečně úzký vztah s věcnými prvky sporu, a tedy významný vztah s ohledem na soudní příslušnost.

33. V poměrech projednávané věci, kdy dovolatelka podle žalobních tvrzení bez licence přenášela prostřednictvím televizního a rozhlasového vysílání předměty chráněné autorským zákonem uživatelům na území České republiky, to znamená, že existuje více míst, kde došlo nebo mohlo dojít ke škodné události. Protože však nelze určit místo, kde je vztah mezi deliktní či kvazideliktní odpovědností a příslušným soudem nejužší (k přenášení předmětů ochrany docházelo na území celé České republiky a každý v České republice měl potenciální přístup k nim), je místně příslušný každý soud České republiky, v jehož obvodu došlo nebo mohlo ke škodné události dojít, a který je věcně příslušný k projednání daného sporu. Volba konkrétního soudu je potom v souladu s judikaturou Soudního dvora ponechána na žalobci.

34. V posuzovaném případě proto není nutné, jak se dovolatelka mylně domnívá, předkládat věc Nejvyššímu soudu, aby podle § 11 odst. 3 o. s. ř. určil, který soud věc projedná a rozhodne.

35. Závěr odvolacího soudu, podle něhož je Krajský soud v Brně soudem místně příslušným k projednání a rozhodnutí věci, je tak – ve výsledku – správný.

36. Jelikož se dovolatelce prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu a jeho obsahového vymezení správnost rozhodnutí odvolacího soudu zpochybnit nepodařilo a Nejvyšší soud v řízení neshledal ani vady, k jejichž existenci u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), dovolání podle § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.